

15.

Thấy tôi chìa lá thư ra, Chứng anh trở mắt:

- Lại thư?
- Ủ! – Tôi xụi lơ.
- Tao lại cất giùm mày?
- Ủ! – Tôi tắc lưỡi – Nhưng tao lo quá!
- Mày sợ anh Điền biết chứ gì?

Tôi thở dài:

- Nếu cứ như thế này thì trước sau gì anh cũng sẽ biết!
- Làm sao anh biết được? - Chứng anh trấn an tôi.

Tôi chép miệng:

- Tao không rõ. Nhưng tao thấy lo lo.

Chứng anh nhếch mép:

- Mấy hôm nay anh có nghi ngờ gì mày không?
- Không!
- Vậy thì việc quái gì phải lo! - Chứng anh nhún vai - Anh sẽ không tài nào biết được, trừ phi anh hỏi chị Ngà!

Tôi xám mặt:

- Nhớ anh hỏi thì sao?

Tới đây, Chứng anh im lặng. Có lẽ nó cũng không biết phải trả lời như thế nào. Hai đứa cứ đứng đực ra nhìn nhau. Cuối cùng tôi nói, giọng không được quả quyết lắm:

- Chắc anh không dám hỏi đâu!

Chỉ đợi có vậy, Chứng anh gật đầu ngay: